

БЕЗДЕЙСТВИЕТО - ТИХИЯТ УБИЕЦ

Незабелязано, тихо и спокойно в битието ни се появи една нова субкултура – тази на кафеиещите. Няма да засягаме любителите на сутрешното кафе, които преди динамичния работен ден имат своите двадесет минути с ароматната напитка за успешен старт. Ще отразим една друга голяма група, превърнала „ходенето на кафе“ в ритуал, около който се концентрира съществуването на тези

хора. Всички сме ги виждали да седят с поглед зареян над чашката кафе, така те прекарват часове. Представителите на тази група са обикновено сравнително млади хора, не се различават видимо по нищо от останалите. Единствената социална сцена за тях е кафенето, тук те се чувстват значими, тук от позицията на наблюдатели коментират житейския кипез около тях. Те не протестираат, не са „за“, не са „против“, те просто присъстват, отбро-

явайки празни часове на бездействие, запълнени с безсмислени разговори и престорена веселост. Тези хора имитират активност, а в действителност са на ръба на социалното изключване. С прекършена воля за действие те са се плъзнали по лесния начин на съществуване – с мизерните средства от роднини и приятели, със заветната цел да имат за едно кафе те са истинските жертви на тежкото ни битие. Надяваме се, да не разпознаете соб-

ственото си ежедневие в горното описание! Ако е така, просто се замислете и повярвайте, че всеки от нас ежедневно прави избора да участва или не в социалния живот, да се развива ли, да работи ли упорито или да се присъедени към мрънкащите, недоволни и отпуснати мечтатели, забили поглед в някоя евтина картина висяща небрежно на стената на кафенето, любимо заради евтино кафе. Събудете се и потърсете новата посока!

ГРАД СЕПТЕМВРИ И 1000-ГОДИШНИНАТА ОТ СМЪРТТА НА ЦАР САМУИЛ

Продължение от бр. 3
Филипополис (Пловдив) със своята силна крепост станал естествена база на войската на Василий II. От там през прохода Траянови врата византийците се насочили към Средец (София). В Ихтиманското поле се установили на стан, за да организират обсадата на Средец. Това дало време на Самуил да превърне армията си от юг към Софийското поле. Тук ще цитирам хрониката на Лъв Дякон, изповедник на Василий II, който го придружавал в похода:

„След като василевът Василий стигна крепостта Сердика, която носи и скитското име Триадица, той разположи своя стан срещу този град и го обсажда 20 дни, а през това време Самуил и неговите войници заемаха всички околни височини. Но уви, нищо не ставаше според както бе желано. Щом нашите войници се пръснаха из околността, за да събират фураж, българите ги нападнаха с изненада и извършиха голямо клане. Също и нашите машини за обсада не свършиха никаква работа, защото врагът успя да ги подпали. Всичкото жито, което войската бе докарала, бе изядено. Стана прочее така, че василевът се видя принуден да отстъпи и да се прибере в Цариград. Обсадата на Триадица се вдигна и потеглихме

назад. Първият ден на похода мина без загуби. На другия ден, тъкмо когато минавахме през тясната клисура по един дълбок лъкатушен път под гъсти гори, българите ни нападнаха внезапно и със страшна сила. Те избиха безбройно множество наши войници. Турихара дори на палатката ска, преследвани докрай от българите, успяха да стигнат ГРАНИЦАТА и да побягнат на територията на империята.”

Вonomасийското поле от Vonomасион: Родопите се срещат със Средна гора, отзад е стената на Рила с връх Белмекен. На преден план - Траяновият друм, мостът на Асар дере, което вероятно е било границата

Според Яхъя било 17 август 986 година, вторник. Българите ги мързело да догонят Василий II. Празнували победата край Вономасион и деляли плячката.

на василевса, на цялото съкровище на войската и на всички обоз. И аз самият, който пиша този тъжен разказ и който придружавах тогава василевса в качеството си на дякон, без малко щях да загина от един скитски меч. Но божието милосърдие ми помогна благодарение пъргавината на моя кон, който като вихър ме отнесе през планини и долини. В края на краищата, след загубата на почти цялата ни конница и на целия обоз, жалките останки от нашата вой-

ска, преследвани докрай от българите, успяха да стигнат ГРАНИЦАТА и да побягнат на територията на империята.”

Тогавашният арменски летописец Асохиг съобщава подробност: василевът Василий II дължал спасението си на гвардията си от арменци. Когато видели, че императорът се лишил от цялата си конница и е в смъртна опасност, арменците направили около него стена от своите тела. По околния пътища през Баткун и Перушица го завели жив и здрав в Пловдив. Поетът Иоан Геометър написал ново стихотворение „За разгрома на ромеите в Българската клисура“:

„Кой би могъл да повярва, че един ден слънцето ще освети подобно нещастие – българските копия да бъдат победоносни над стрелите на Авзония (Гърция)? О, гори, о, мрачни и гибелни планини, сред които българите като диви зверове се нахвърлиха върху елините! Уви, българските копия победиха авзонските стрели.”

Прилагателното „български“ е от мен, навсякъде пише „скитски“. И за сведение на читателите: в нито един гръцки исторически документ България не е назована „България“, а българите – „българи“! Навсякъде пише „Романия“, „Скития“, „Мизия“, „скити“, „мизи“, „склавуни“ – чак до Освобождението!

Нататък се знае: война, война, война – чак до 29 юли 1014 година, когато край бъдещата къща на баба Ванга армията на Василий II обкръжила армията на Самуил. Не било армия – стадо овце. Византийците кляли, кляли, кляли... Самуил го спасил синът му с бягство на кон. 14-15 хиляди наранени негови войници паднали в гръцки плен. Василий II заповядал да им извадят очите. На 100 човека оставяли един с едно око за водач. После ги пратили на Самуил да ги види. Видял ги и умрял. Било 6 октомври 1014 година. Вече нямало България...

Димитър Л. Делийски

Програма „ДА ПОМОГНЕМ НА ИВАЛЕНА“

- ТА "Мераклии" гр. Септември с ръководител Светослав Дончев
- Мажоретен състав „Стил“ СОУ "Хр. Смирненски" гр. Септември
- Градски духов оркестър с ръководител Цветан Старипавлов
- Певческа група от ОУ "Г. Бенковски" с. Виноградец с ръководител Генка Старипавлова
- Мажоретен състав от ОУ "Г. Бенковски" с. Виноградец с ръководител Генка Старипавлова
- Изпълнение на г-ца Стоименова – певица
- Вокална група за народно и поп - джаз пеене „Младежки дом гр. Септември с ръководител Генка Стари павлова
- Фолклорна група при НЧ „Христо Ботев – 28“ с. Ковачево
- ФТА „Загоровче с ръководител Йордан Зеленгоров

ДОБРУВАНЕТО В СОУ „ХРИСТО СМИРНЕНСКИ“

Десетокласници от ромски произход събраха дарение за малката Ивалена. Учениците от СОУ „Христо Смирненски“, гр. Септември събраха 40 лв. в помощ на малката Ивалена. И това съвсем не е първата благотворителна изява на десетокласни-

ците. В края на 2013 г., завършвайки 8-ми клас, учениците даряват книги на библиотеката, закупени със собствени средства. Поводът е 60 годишният юбилей на гимназията, а мотивът - благороден - книгата е път към знанието, нека го извървят и следващите класове.

Научавайки за предстоящата благотворителна кампания в помощ на невръстната Ивалена, учениците без всякакво колебание решават да се включат. „Благодарството е в душата на всички, без изключения. Палави са, като всички деца, но носят в

себе си ценни човешки добродетели, носят човечността и милосърдието. Задружни са, решителни и всички са приятели. Никогa няма да забравя моралната им подкрепа към самата мен преди няколко години, когато разбрали, че съм в болницата в София. Подкрепа трогателна

и незабравима, а бяха малки, едва в пети клас... “сподели класната им ръководителка г-жа Соня Комсийска.

За добруването нямат значение нито етнос, нито възраст, няма и обяснение. На въпрос на представител на сдружение „Загорovo“, защо са решили да съберат тази сума /учениците са едва 15/, те простичко и ясно отговориха: “Защото детето е в беда. ТАКА ТРЯБВА“

„Загорovo“ благодари за благородната проява на десетокласниците от СОУ „Христо Смирненски“, както и на класната им ръководителка г-жа Соня Комсийска за това, че е успяла да отключи в децата най-значимите човешки ценности. Да превърне класа в сплотен колектив, изграден върху основите на приятелството, доверието и взаимомощта. Клас, който тя дълго ще помни, а ние, от

ТАКА ТРЯБВА! „До всяко добро съществува да застане поне още едно!“ Тогава животът би бил по-добър.

„Загорovo“ ще запечатаме завинаги в съзнанието си това прекрасно познание с учениците от 10-ти клас на СОУ „Христо Смирненски“!

ГРАЖДАНИ ОСУЕТИХА ОПИТ ЗА ОБСЛУЖВАНЕ НА ЛИЧНИ ИНТЕРЕСИ В ОБС-СЕПТЕМВРИ

На последната общинска сесия т.8 от дневния ред бе оттегляне на „Овластяването на Управителя на „Медицински център I-Септември“ ЕООД и ПРЕКРАТЯВАНЕ НА ДОГОВОРА ЗА УПРАВЛЕНИЕ.“

Припомняме, че тази точка от заседанието бе внесена по предложение на двама общински съветника - г-н Васко Петров и г-н Кирил Кузев. В него, Управителят на Медицинския център, д-р Бойчинов, служителите на дружеството, както и граждани, заподозряха лични интереси и мотиви на двамата съветника.

„Веднага прави впечатление, че предложението е преписано дословно от Решение №9 от заседание на Общинския съвет - Септември, проведено на 03.05.2012 г. за оттеглянето овластяването на Управителя на „Медицински център I-Септември“ ЕООД д-р Ирина Попова и прекратяване договора й за управление, като са

сменени само имената на управителите и е пропуснат текста, касаещ глобата от РЗОК. Показателно е, че не са си направили труда дори да прочетат договора ми за управление, факт е, че в предложението се цитира раздел IV от договора, където са разписани правата и задълженията, които управителят не е изпълнил. Всъщност, правата и задълженията са заложили в раздел III от Договора за управление. Става ясно, че предложението от двамата общински съветника, просто е преписано от предишните решения на Общинския съвет, без изобщо да се провери наличната документация и състоянието на дружеството в момента. За мен остава съмнението за наличието на лични мотиви от страна на двамата общински съветника“, пише сам д-р Бойчинов, в Изложение от 17 XI до Общинския съвет и до кмета на общината.

Гражданско сдружение „Загорovo“, след запознаване с материали и

документи, предоставени лично от д-р Бойчинов, призова за подкрепа на Управителя на дружеството, като прикани гражданите да присъстват на общинското заседание.

За да защитят своя колега и Управител на Медицинския център, д-р Бойчинов, лекари и служители на здравното заведение изпратиха седмица преди заседанието Отворено писмо до Общинския съвет и до кмета г-н Бошев. В него здравните работници казват: „Икономическото състояние на Медицинския център е променено под ръководството на д-р Бойчинов, обръна се тенденцията, дълговете са изплатени. При постъпването му, задълженията на дружеството са 58 396,30 лв., към 30.09.2014 г., задълженията са 3 839,59 лв., които имат изцяло текущ характер. Медицински център стои стабилно финансово“. Към писмото бяха приложени и подписите на лекарите и служителите на заведението.

На 51-то редовно заседание на Общинския съвет, в подкрепа на Управителя на Медицинския център, присъстваха всички служители от здравното заведение, както и граждани на община Септември - членове на Сдружение „Загорovo“.

Предложението за отстраняване на д-р Бойчинов, внесено от К. Кузев и В. Петров и ясно изразената позиция на гражданите, предизвикаха дискусии и спорове сред Общинските съветници. Не липсваха въпроси и реплики като: „Снахата на г-н Васко Петров до кога е работила

в Медицинския център и има ли връзка с броженето?“, „Да се изясни има ли закононарушение или няма. И да спрем!“; „Колко проблеми имаме. Да спрем да спекулираме, губим време и нерви. За единия общински съветник се каза за личните мотиви, другият да си направи сам извода!“

В крайна сметка разумът надделя. Назначи се Одит на здравното заведение, въпреки, че такъв е имало съвсем наскоро и не са констатирани нарушения.

Остана разочарованието и озадачението на

дестабилизиран „Медицински център I - Септември“ ЕООД е подготвен на всички Управители.

Уважаеми господа,

Апелираме да бъдете на висота на Вашите обществени отговорности, да бъдете обективни и проникувателни, да изградите светуло личностно и политическо пространство и да оставите Медицинския център и неговото ръководство да се съсредоточат в реализирането на високо отговорна мисия - ежедневните грижи за живота и здравето на населението на общината - хората, които Ви избраха да ги представлявате и грижете за тях.

Промете здравост, обществото ще Ви бъде благодарно.

1. Д-р Светлана Митева
2. Д-р Димитър Василев
3. Д-р Ангелина Цветанова
4. Д-р Милана Тодорова
5. Д-р Лидия Елева
6. Д-р Веселин Харизанов
7. Д-р Ева Иванова
8. Д-р Стефана Байкова
9. Д-р Софи Караванова
10. Д-р Мариана Чолева
11. Д-р Генг Закова
12. Д-р Николай Стоянов
13. Д-р Светлана Елева
14. Д-р Виргиния Караджова
15. Д-р Ирина Габриелова
16. Д-р Даниела Байкова
17. Д-р Галина Барбарова
18. Д-р Румена Златкова
19. Д-р Райна Гергова
20. Д-р Димитър Галев
21. Д-р Екатерина Спасова
22. Д-р Стефана Чалдарова
23. Д-р Виктория Божикова
24. Гергелия Димитрова
25. Валентина Господинова
26. Цветанка Таванова
27. Снежана Божикова
28. Юра Стоянов
29. Цветанка Малинова
30. Веселин Петров
31. Атанаска Барбанова

гражданите - нима липсват истински проблеми за решаване в общината?! Докога личните амбиции ще стоят над обществените, докога ще се обслужват користи цели?

Остана и горчивият спомен от предизборните обещания, от положените клетви, потънали някъде назад, в миналото.

Но народът трудно забравя... и трудно прощава, г-да Общински съветници!

В края на мандата Ви на управление, ние, гражданите ще поискаме отчет за свършената от Вас работа!

НАРОДЪТ ПОМНИ!!!

ДЕЙСТВИЯ ВМЕСТО ОТГОВОР

На 31.X.2014 г. Гражданско сдружение „Загорovo“ се обърна към Общинския съвет и Кмета на община Септември с Отворено писмо. Чрез него ние изразихме гражданска позиция, отнасяща се до заявеното от кметовете на Ветрен дол и Варвара желание за административно присъединяване на двете села към община Пазарджик. Зададохме на г-н Бошев следните въпроси: „Защо г-н кмете Бошев, не се срещнете с жителите на двете населени места?! С лека ръка ли ще оставите две от най-големите села в общината да

си отидат?!

Мислите ли за това, че и след Вашето управление Община Септември трябва да остане да съществува?! Защо Община Пазарджик ги иска, а Вие - НЕ?! Мислите ли господин Кмете, че губите реални годишни приходи и полагаща се държавна субсидия за двете селища? Вие и общинските съветници ще оставите ли изградената, не от друг, а от Община Септември инфраструктура, да преmine в друга община?“

Отговор на писмото не получихме, но имаше ре-

зултати. Общинска администрация и Кметът на Общината реагираха - започнаха информационни срещи в двете селища, като специалисти се постаряха да подготвят адекватна информация, касаеща ползите и загубите от отделянето. На провежданата през вечер срещи имаше и сблъсъци и комични ситуации. Общинският вестник също излезе с информация по проблема. Гражданско сдружение „Загорovo“ изпълни целта си - Общината бе активизирана, а хората получиха възможност да чуят и различни мнения. За нас, безспорно са най-интересни мненията на жители на двете села и общината, цветните разкази за селските събрания дошли на пощата ни. Предлагаме ги и на вас - нашите читатели!

МНЕНИЯ НА ГРАЖДАНИ

Събранието, което се проведе на 13.11.2014 г. във Ветрен дол премина по добре, в сравнение с миналото, на което кмета на селото не даваше възможност на жителите и на общинския кмет да се изкажат. На събранието кметът Бошев заяви, че в момента община Септември е в много по-добро положение отколкото общ. Пазарджик, защото може да ползва проекти за развитие на селските райони. Като поясни, че общ. Пазарджик ще започне да финансира само градския си център и само парите събрани от данъци ще се дават на селата.

Отново стана спречкване между кметовете. От общината обясниха на присъстващите колко ще им струва преместването. Кметът на селото от своя страна заяви: „Недейте, ако обичате, да плачете на чужд гроб. МОЛА ВИ СЕ!“ и продължи, че му е омръзнало да слуша за смяната на личните документи. Той също подчерта, че трети път общинарите правят събрание и му е писнало да идва и да ги слуша, заяви, че повече няма да присъства на събранията. От общината говориха и баламосвали кмета с една лична карта - „Стига вече, мола ви са не ме баламосвайте с една лична карта“ Той попита най-малко двадесет пъти зам. кмета на

общината: „Кажете ми мола ви, тук пред хората, ще я праим ли тая детска площадка или не?“

А те му отговориха, че първо трябва да си направи проект, преди да иска парите за площадката. Христосков се оплака пред хората, че заплатата му е закъсняла и беше атакуван от общинарите - главната счетоводителка на общината му каза, че лъже, той почервеня от срам и излезе от залата. Председателят на читалището безрезервно защитаваше своя кмет и дори се опита да излъже в негова защита.

За щастие, след като кметът излезе, настана една добра за разговори обстановка. Жител на селото попита зам. кметицата, дали ако той намери фирма и хора, които да направят проекта, общината ще му съдейства, тъй като кметът изглежда, че нищо не може да направи.

Г-н Бошев заяви, че много се радва, че има желаещи да задвижат нещата за площадката и даже място определиха. На въпроса на Бошев към кмета на Ветрен дол, къде иска да е площадката, той отговори: „Кмете, места бол, дайте ми само парите, мола ви са, щото 1 януари идва и пак нищо няма да стане“

От жител на Ветрен дол

Аз съм против отделянето на Ветрен дол и Варвара от община Септември. Двете ми дъщери живеят във Варвара и знам, че селото ще загуби, ето например, ще пропадне проекта за пречиствателна станция. Общината става малка и незначителна. Как ще се развиваме, ако няма единство. Трябва да се мисли преди да се действа и такава поговорка има - „Сто пъти мери - един режи!“

Никола Б. Илиев, жител на гр. Септември

ЗА БЛАГОТВОРИТЕЛНОСТТА И ОБИЧТА ЧОВЕШКА

4947 лева се събраха на благотворителния концерт в Деня на християнското семейство

Нещастият, постигнало Славянка Тонева, сплоти по затрогващ начин хората от община Септември. Те доказаха, че в сърцата им има място за чуждата болка, че са съпричастни, че всички заедно можем. На концерта се събраха хора, които не се познават, но обединиха усилия да помогнат на едно дете в тежка ситуация. Малко е, ние от Гражданско Сдружение „Загорovo“, да напишем: „БЛАГОДАРИМ!“.

На всички, които се включиха в благотворителната акция и успяха да стигнат до всяко населено място в общината и с всеобщи усилия да съберем сумата от 4947,95 лв!

ПОКЛОН! Дълбок поклон пред чувството за взаимопомощ на хората от Пенсионерски клуб „Вяра“ с. Карабунар, СОУ „Христо Смирненски“ гр. Септември, ПГХХТ гр. Пазарджик, Община Септември - в лицето на общинска

администрация и кмета г-н Петър Бошев, доброволците Виктория Георгиева, Теодора Зеленгорова, Мария Антоанета Стоянова, Цветанка Биволарска, кметствата на община Септември, секретарите на читалищата и всички, които помогнаха!

На 21.XI, в Младежки дом гр. Септември, се проведе благотворителен концерт в помощ на Славянка Тонева. Събитието се превърна във вълнуващо изживяване от изпълненията на малките таланти от ТА „Меракливи“, ДТС „Елидерче“, ДТФ с. Семчиново, Мажоретен състав при Детски комплекс гр. Септември, ДФГ „Карабунарче“, ФТА „Загоровче“, Балет „Марина“, гьдуларчетата Росица Атанасова и Христина Зайкова, дъщеря от СИП „Религия“ при СОУ „Хр. Ботев“. Публиката посрещна с почит и уважение мъдрите, разтърсващи слова на отец Йордан Василев от храм „Св. Вкмч. Харалампий“ гр. Септември, посветени на празника Въведение на Пресвета Богородица и на Деня на християнското семейство.

Проявата е традиционна.

НАЦИОНАЛЕН СТАНДАРТ 2

г-ца. г-р П. Костадинова

Запазване на органичното вещество чрез подходящи практики

В съвременното земеделие от обработваемите площи се губят значително количество хумос, а неговото възстановяване е много бавен процес. Отглеждането на дадена култура продължително време на една и съща площ е свързано с постепенно намаляване на почвеното плодородие.

Това може да се избегне, ако културите се отглеждат чрез ротация на различни площи т.е. – сеитбообръщение

2.1 Под сеитбообръщение се разбира научно обоснованото последователно редуване на земеделски култури по време и място върху определена обработваема площ.

Периодът необходим за преминаване на всички отглеждани култури през всички полета се нарича ротационен период или ротация.

Освен в сеитбообръщения културните растения могат да се отглеждат и без да се сменят на една и съща площ. Този вид на отглеждане на културите се нарича монокултурно. Монокултурата може да бъде краткотрайна – до десет години и дълготрайна – до няколко десетилетия.

На една и съща площ при повторно засяване не бива да се включват културите лен, слънчоглед, захарно цвекло, грах и люцерна. Тези култури се наричат непоносящи повторно засяване след себе си. Средно поносящи повторно засяване са пшеница, ечемик, овес, картофи, а добре поносящи повторно засяване – царевица, памук, ориз, коноп, тютюн.

2.2 Задължително стърнищата от полски култури се заорават в почвата, където се създава благоприятно декомпозиране на органично вещество. Забранява се тяхното изгаряне.

Обработката на почвата е най-старият и най-широко използван метод за въздействие на човека върху нея. Оранта е основният начин за обработка на почвата.

Чрез нея се създават условия за подобряване на водопронируемостта на почвата. Засилва се противоерозионната способност, унищожава се плевелната растителност, подтиква се развитието на неприятелите и причинителите на болести по културните растения, заравят се след жъвените остатъци и торовете.

Изгарянето на стърнищата от полските култури на територията на България е забранено със Закона за опазване на земеделските земи.

При изгаряне на стърнищата се унищожава част от полезната почвена микрофлора и фауна, които допринасят за образуването на хумос, важен фактор за плодородието на почвата. С опожаряването се унищожава и една част от дивечовото богатство

на страната.

Намаляването на броя на домашните животни в домакинствата през последните години и неизползването на сламата в промишлеността за производство на хартия доведе до сериозен проблем – на големи площи остават огромни количества растителни остатъци след прибиране на културите. Порочната практика на изгаряне на бали от слама влошава почвеното плодородие и замърсява околната среда. Отрицателните последици от изгарянето на растителни отпадъци биха могли да се избегнат при добре обмислен подход за тяхното рационално използване за торене. Разходите за азотни то-

рове могат да бъдат намалени значително, без да се понижават добивите от следващата култура.

Съвременната техника за прибиране на реколтата от културите дава възможност за монтиране към комбайните раздробители /сечки/ за нарязване и разхвърляне на сламата по полето с последващо заораване, компостиране и др. Може да се използва за постеля на животните, за лежи на културни растения, като фураж, за брикетирание, за директно изгаряне в специални пещи и като суровина за различни промишлени производства.

Следва: Национален стандарт 3/ Запазване структуратана почвата

БЛАГОДАРЕНИЕ НА ИНИЦИАТИВА НА ГРАЖДАНСКО СДРУЖЕНИЕ „ЗАГОРОВО“

Една 400-годишна история оживя като приказка благодарение на инициативата на гражданско сдружение „Загорovo“ от гр. Септември и жители и читалищни дейатели от местното село Карабунар и от самоковското Алино.

След около 4 века жители на нашето Алино отново стъпиха на карабунарската земя. Легендите и историята разказват, че през 1633 г. голяма група нашенци се преселва от Алино в Карабунар. Според очевидци при раз-

чистването на гробищата в известното септемврийско село около 1970 г., там бил намерен камък, на който с „църковен шрифт“ пишело: „Тук почива Кара Стоян войвода, който в лето Господне 1633-то изведе селяните от Алино и ги засели тук“.

Знае се, че точно през 1633 г. голям пожар изпепелява Алино. Това може би е една от причините, довела до слизането на самоковски селяни по тези земи и до трайното им заселване тук.

Че тези хора слезли от Самоковско, личало и по тогавашния говор на населението, по специфичното окончателно на думите. До преди около век са били запазени и родствени връзки.

За да не изчезнат съвсем тези връзки, корените и спомените, на 28 септември в Карабунар се състоя и срещата, организирана от сдружение „Загорovo“ и местното читалище „Възраждане“. На домакинските гостува женската фолклорна група при читалище „Васил Левски“

в Алино. Гостите посетиха църквата в Карабунар – паметник на културата с национално значение, и разгледаха изложба с предмети от местния бит. Представена бе чрез мултимедия и дейността на читалището в селото.

След концерта песните и веселието в читалището продължиха. С общи усилия бе осъществена една отдавнашна мечта на жителите на двете села.

Източник: в. „Приятел“, гр. Самоков

СЪВМЕСТНИ СРЕЩИ, ЗА ДА СЪХРАНИМ БЪЛГАРСКИТЕ ТРАДИЦИИ

На 27 ноември, четвъртък, Гражданско сдружение „Загорovo“ представи дейността си пред два пенсионерски клуба в гр. Септември – „Културен клуб на пенсионера“ с председател г-жа Ваня Тодорина и ПК „Илия Минев, с председател Снежана Кънчева. Похвално е желанието на хората от третата възраст да са социално активни. През месец септември Сдружението работи с част от самодейците от

клуба на г-жа Тодорина, но сега те имаха възможност да се запознаят с разнообразната дейност на членовете, доброволците и съмишлениците от „Загорovo“. Най-голям интерес предизвикаха инициативите за запазване на местните традиции и съхраняване на историята на гр. Септември. По думите на членовете на двата клуба – в миналото градът се е развивал като индустриално селище със специфична

градска култура, с местни издания, с активна читалищна дейност и с

не малко местни зевзеци. Разговорите протичаха непринудено и с много

човешка топлина. Разбира се, както се полага на такива срещи, накрая се изви кръшно хоро и зазвучаха чудни народни песни. Ние, от „Загорovo“ сме трогнати от гостопри-

емството на тези хора и си даваме сметка, че това е поколението пазител на традициите и ние сме задължени да се поучим от тях, за да има какво да предадем на следващите.

При 860 лв. средна заплата, хората трябва да вземат 700 лв. пенсия

Доста забележки имаше на заседанието на НСТС снощи. Процедурата е такава, че ако искаме да имаме бюджет до края на годината, трябва да се ускорят сроковете и това не дава възможност за достатъчно дълга дискусия. Това каза пред Дарик радио вицепремиерът и социален министър Ивайло Калфин.

Синдикатите поставиха въпроси, свързани с възрастта за пенсиониране, които за следващата година не ги удовлетворяват, свързани с предложенията примерно за отпадане за новите пенсионери от освидетелстването за трудова пригодност. В момента всеки един човек в пенсионна възраст може да отиде на ТЕЛК и да се освидетелства за това колко е трудоспособен. Нормално е хора с увреждания да бъдат подпомагани. Логиката да освидетелстваш човек, който вече е излязъл в пенсия, който е навършил стаж и възраст, да ги изследваш, някак си не е угодно. Тази система съществува към момента, уточни Калфин.

В обозримо бъдеще, в следващите 10-15 г. възраст-

та, на която българите би трябвало да се пенсионира, е 65 години за трета категория труд. В момента мъжете се пенсионира 16 месеца по-рано - на 63 години и 8 месеца, а жените на 60 години и 8 месеца. Целта е пенсията, която се получава, да бъде някъде 80% от заплатата, която си получавал. Сега е много по-малко, толкова е обвъркана системата, допълни Калфин.

Той каза, че в момента средната пенсия е 236 лева, средната работна заплата е 865 лева, което означава, че средната пенсия е три и половина пъти по-ниска. При 860 лева средна заплата, хората трябва да се пенсионира със 700 лева пенсия, ако работи добре тази система, подчерта Калфин. Той увери, че със синдикатите и работодателите са се разбрали да търсят бързо трайните решения, за да не правят кръпки само за една година. Задължително е пенсионната възраст да се обвърже с продължителността на живота, каза още Калфин.

Източник: Актуално

И ОЩЕ ОТ СОУ „ХР. СМІРНЕНСКИ“

Пожелаваме и да оздравее бързо!
От учениците от VI клас
при СОУ „Христо Смирненски“
гр. Септември

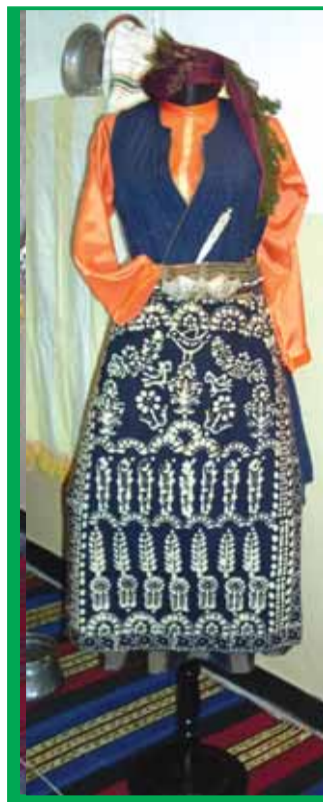
За
Славянка

СОУ „Хр. Смирненски“
гр. Септември
За Славянка
с подкрепата и обич!

КОТЛЕНСКА НОСИЯ

ОТ КОЛЕКЦИЯ „СТОЯН ГЕОРГИЕВ“

Град Котел е разположен в средния дял на Източна Стара планина, в живописна котловина на важен в географско и комуникационно-стратегическо отношение проход. Пътят през прохода е определял съдбата на котленци и обуславял до голяма степен богатото историческо минало и важното място, което Котел заема в националната история. През първите векове на османското владичество котленци са дерменджии /охраняващи прохода/ и джелепи/търговци на добитък/. Договорите за снабдяване на турската армия с месо обуславят развитието на овцевъдството и занаятите свързани с него, както и на търговията. Икономическият напредък е в основата на ранното развитие на градския женски котленски костюм, шит от терзия /шивач/. Богатите местни котленски търговци и чорбаджии тръгват на хаджилък по Светите места, посещават екзотичните източни пазари и донасят красиви копри-

нени платове, кадифета и атлази, тънки кашмирени шалове и скъпи кожи. На границата между тра-

диционното общество и българските „модерни времена“, между възрожденското и европейското, се ражда и новото облекло, познато като „котленско“. Костюмът от колекция „Стоян Георгиев“ се състои от:

красива тафтена фуста /пола/ в синьо, ушита от четири прави, съединени вертикално парчета. В кръста дрехата е ситно набрана. Тафтата е шумящ, лъскав, гладко изтън плат от копринени или синтетични нишки. Думата е от персийски произход и означава „усукана сплитка“.

Блуза /ръкави/ от оранжев копринен плат, функията, на която е да показва ръкавите навън от елека.

Елек /памуклия/ от тъмно син, фабричен плат, наричан бугазия. Електът е скроен от основен прав плат-майка, превърлен през рамената и служещ за предница и гръб. Под мишниците са вмъкнати триъгълни парчета плат. Между предницата и гръба от талията до долу дрехата

е разширена с по два триъгълни клина. Предниците, от към пазвения разрез са разширени от вратната извивка до долу с по един триъгълен клин. Ръкавната извивка е дъгообразна. Пазвата е плитка, овална, дрехата е отворена. Дрехата е ватирана на ръка с релефен ефект. Пазвата, ръкавната извивка и полите са обточени с един ред кафяв, копринен гайтан.

Престилката е божигробска /хаджийска/, от фин вълнен, тъмносин плат, украсен с щамповани бели ориенталски мотиви. Внос от Близкия изток.

Костюмът завършва с красива тъмно червена забрадка, чиито крайчета са обримчени със зарафлъци. При забраждане те са кръстосани на тила и зръзани над ухото, падат кокетно встрани.

Изящен колан със сребърни чапрази /пафти/, украсени с емайл, обгръщат грациозната снага на котленката и допълват облеклото.

Костюмът е от края на XIX век.

118 г. ОТ РОЖДЕНИЕТО НА БАЩАТА НА БЪЛГАРСКАТА ЕТНОГРАФИЯ

Проф. ХРИСТО ТОМОВ ВАКАРЕЛСКИ е роден в с. Момина Клисура на 15.XII.1896 г. Завършва с р е д н о образование в Пазарджик. От 1919 до 1923 г. с л е д в а славянска филология в Софийския университет, след което е учител в Панагюрище, Роман и Самоков. Битието му на скромнен учител с нищо не предвещава блестящата кариера на учен, към която го подтиква срещата с проф. Иван Шишманов. Именно тя

Македония. През 1935 г. издава труда „Бит и култура на тракийските и малоазийски българи“, който и до ден днешен си остава единственото изследване за тази етнографска група. Асистент и уредник е в Народния етнографски музей в София, а в периода 1941-44 поставя началото на Музейното дело в Македония – директор е на Народния музей в Скопие.

През 1965 г. получава международната Хердцова награда за цялостното му научно дело и за развитие на културното и научно сътрудничество между народите. През същата година издава

отваря пред Вакарелски вратите към приказния свят на българската етнография. Той специализира в Полша, Унгария, Австрия и Чехия. Той е първият български етнограф специализирал в чужбина. Много от постиженията на половин вековната му кариера са отбелязани като първи – той изработва първата цветна карта на носии от всички етнографски области на родината ни, включително Източна и Западна Тракия, Вардарска и Егейска

капиталния си труд Етнография на България на полски език. През 1969 г. книгата излиза на немски и чак през 1974 – на български, като се превръща в настолна книга на поколения български хуманитаристи. Проф. Вакарелски прави 1100 публикации, теренните му изследвания възлизат на 35000 страници. Наричат го баща на българската етнография.

Христо Вакарелски почива на 25 ноември 1979 г. в София.

ОБЯВА

Чужда фирма е заявила сериозни намерения за откриване на фабрика на територията на Община Септември, за която са необходими около 1000 работника.

Сдружение „Загорово“ се е ангажирало да направи проучване, дали може да набере тази бройка.

Единственото условие кандидатите да са на възраст от 18 до 55 г.

Записвания и справки: офис на сдружение „Загорово“, кафе-сладкарница „Загоре“.

ТАЛОН ЗА ГРАЖДАНСКА ОБЯВА

Име, фамилия

Адрес

Текст

Попълнете и изпратете талона в редакцията на вестник „Загорово“

e-mail: zagorovo@gmail.com

За гостовността на обявата отговорност носи лично подателят.

АВТОРСКИ КОЛЕКТИВ

Севдалина Попова
Иванка Кърджийска
Милян Коев
Гинка Балабанова
Митко Недков

ЛЕГЕНДА ЗА ВЪЗНИКВАНЕТО НА ВИНОГРАДЕЦ

Атанаска Кръстева Гюрова

Родена в с. Карамусал. Учи в местната прогимназия и гимназия в Пазарджик. Завършва Селскостопанската академия „Георги Димитров“ в София със специалност зоотехника. Има следдипломна квалификация по селекция и генетика. До 1985г. работи и живее в София, а след пенсионирането си в с.Виноградец. Повече

от десет години проучва по документи и предания миналото на с.Виноградец. Книгата „Виноградец, Карамусал, Кара Мурсел“ Възникване и живот на едно българско село“ е резултат от тези проучвания. Книгата е предназначена за всички, които се интересуват от историята на родния край и от българските си корени.

ха и българите под конвой.

След около два часа се върна Пири Ганем с пълни дисаги храна и ургутник с вода. За раята беше намерил хляб, извара и лук, а за Кара Мурсел – и козя пастьрма. Хапнаха и налягах по тучната трева. Умората и топлината на юга ги унесоха в сладък сън.

Сутринта се събудиха от лъчите на изгриващото слънце, необикновено голямо и ослепително блестящо. Седнал настрана КараМурселин се замисли за себе си – млад човек е, нежен, спечелил пари, но с тази служба не се спираше на едно място. Дотегнало му беше да пътува, да кара под стража гяури, да гледа мъките им. В такива моменти Кара Мурселин си мислеше за свое семейство и неусетно го свързваше със семействата на тези гяури. И те бяха млади, и те имаха жени и деца. В сините му очи, които бяха рядкост при турците, се четеше състрадание и човечност.

Лицата на гяурите насядали наоколо, ставаха ту свирепи и жестоки, ту тъжни и отчаяни, а мислите им бяха само по заточението. Това подтискаше болката по близките, глада и умората. Понякога нощем те тихо ридяха или свирепо псуваха черната си орис и целия свят. Един от тях, на име Динко, по-възрастен и улегнал, се опитваше да ги успокоява и да смекчава

коровосърдечието на турския конвой.

– Бай Динко, дали някога ще се върнем обратно по този път, дали някога ще видим отново тази красота? – попита Манол.

– Ще се върнем Маноло, вярвай ми, ще се върнем!

– Ех Аллах, Аллах! Каква хубава турска земя си ни дал! – рече с възхищение Кара Мурсел и хвърли поглед по ширналата се Горна Тракия.

– Земя българска-прошерна Коста и удари с юмрук по тревата.

През това време Динко тихо се приближи да Кара мурсел и покорно го попита:

– Хубав край е тук, Кара Мурсел ага? И аз много го харесвам. Добре е животът на човек да премине по такива места. Ако позволите, един съвет от мен, вашия роб?

– Кажете гяурино!-отвърна Кара Мурсел.

– Хайде да ви направим тук чифлик! Ще изсечем гората, ще построим яхъри, ще навърдим овце и кози, а край реката ще отгледаме ориз. Всеки от нас знае да прави нещо – Коста е овчар, Манол е дурмаджия/дърводелец/, Пачо е зидар. Другите също имат занаят. Богат и прочут ще станете ефенди. А и за нас тук ще е по-добре, отколкото да гинем в тъмницата. Голяма е Османската империя, силна и богата. Кой ще ни търси нас гяурите там?

– Арно хортуваш, гяури-

но! Но как да ви вярвам? Току-виж, че сте избягали и зарязали всичко.

През това време, като чуха разговора се приближиха и други до тях. Започнаха да говорят, че са съгласни с Динко, че всеки знае да работи нещо. Динко долови колебанията на Кара Мурсел и рече:

– Не се съмнявайте в нас, ага! Дадем ли дума – вярна е! Ще направим чифлик и ще го наречем на ваше име – Кара Мурсел.

– Добре! Ще преспим тук още една нощ, ще обиколим местата и тогава ще решим – отвърна Мурселин ага, даде на Динко кон и двамата тръгнаха по тесните горски пътеки.

В равнината гората ставаше по-рядка, виждаха се стари дъбови дървета, брези, габър и на рядко борчета. Земята беше осеяна с извори, чиито вадички се събираха по наклонна и образуваха потоци. Ухаеше на здравец и пелин. Изгъсталаците наред с хмела, се увиаха и храсти от лози. Динкоа ги забеляза и рече:

– Вижте, вижте, аго! Това е лоза. Тук в миналото са я отглеждали.

Кара Мурсел беше слушал за турските сортове лози, но не знаеше как се отглеждат. На него все повече му харесваше мястото. И той в себе си реши да опита и да направи чифлик. Паша по Средногорието и Родопите имаше достатъчно, а и пастирите от раята бяха много.

„Ще остана и Аллах да ми е на помощ!“- помисли Кара Мурсел и пришпорни белия си кон.

Тази легенда за създаването на селото се е предавала през поколенията и е достигнала до нас в този си вид. Аз лично я слушах два пъти от различни хора. Легендите са описания на събития от миналото, понякога избледнели, като цветовете на стара дряха, понякога изменени и допълвани, но винаги носещи частица истина в себе си.

/Откъс от книгата на Атанаска Гюрова/

Три дена вече вържени турци на коне караха двайсетина българи – хайрсьзи за Диарбекир. Още колко дни и нощи оставаха до черната тъмница в Мала Азия? Никой не можеше да каже!

Минаха височините на Балкана, Кападжик дервент /Траянова врата/ и високите хребети на Средна гора. Пред тях беше Горна Тракия, обрасла с дъбова гора, прошарена с бели брези и млади борчета, огласяна от свирукането на птиците, ухаеща на теменужки и люляк. От тук започваше правият път за Цариград. Виждаха се криволициите на река Хеброс /Марица/, селца и махали по хълмовете, запазени като по чудо след османското нашествие и напомнящи, че тук е имало живот много време преди да дойдат турците.

Това беше през пролетта на 1520 година.

Конвойът се водеше от заптието Кара Мурселин, млад и добре облечен турчин, който яздеше бял, оседлан кон. От осанката, с която седеше на коня и от вържението му се виждаше сила и увереност, че нищо не може да го спре, ако трябва да защити себе си и империята.

– Спрете, спрете! – викна с висок глас Кара Мурселин и чевръсто скочи от коня. За трети път минаваше по тези места и винаги спираше тук за нощуване. Много му харесваха звездните тракийски нощи.

– Почивка...а...а...а...! – провикна се още по-силно втори турчин Али Казалджа и слезе от уморения си кон.

Наредените и вързани в редица раи - гяури, грохнали от дългия път, с окървавени боси крака и ръце, се строполиха на зелената трева.

– Пири Ганем, иди в близкото село и събери храна и вода за раята! Тук ще пренощуваме.

Така нареди на третия турчин Кара Мурселин и се запъти за облекчение към храсталаците. Същото стори-